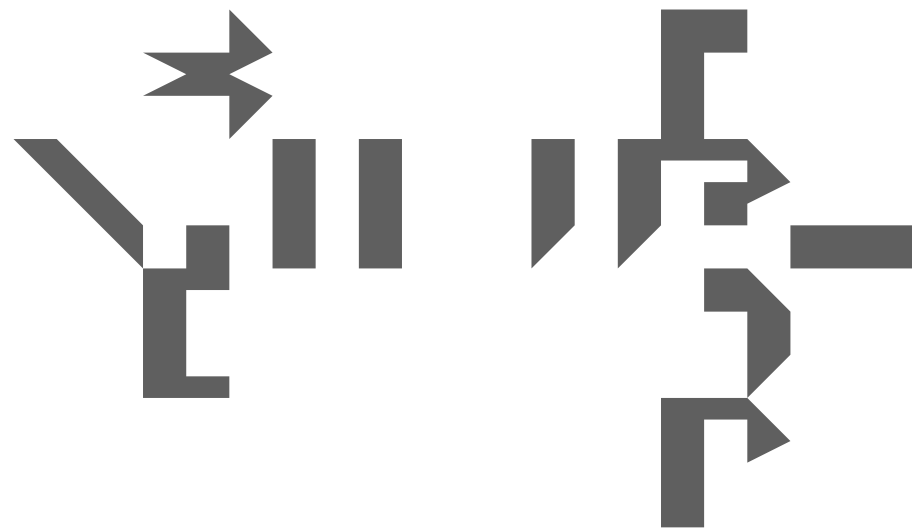

Po škole 2012 – stanoviště 14

Kód stanoviště: mozaika

„Tohle mě žere,“ řekne ten z vás, u kterého si nikdo není jistý, proč se vlastně přidal; snad jen ze zvědavosti. „Všímate si, jak jsou všichni pasivní? Dokonce i Emma. Nikdo nic nedělá, jenom čekají!“

„Myslím, že lepší výraz je **smíření**,“ řekne jemným hlasem muž v kouzelnickém obleku. Pokynou si na pozdrav s Mužem proti hoboji. „Zjistíte, že prostě nic dělat nemůžete, a tak to necháte plavat a žijete, jak se dá. Nemyslete si, že tu pořád jen tak sedíme. Většina se snaží být užitečná. Třeba ty magické dívky. Divili byste se, jak by bez nich klesl počet úspěšných případů, které si přivlastňuje naše policie.“

„A vy? Promiňte, vypadáte jako varietní kouzelník.“

„To také jsem.“ Muž udělá složité gesto a na dlani mu vyroste maličký košatý strom ze světla a odrazů, ten se vzápětí rozprskne v ohňostroj a pak v hejno miniaturních iluzorních motýlů. Nezdá se, že by k tomu použil nějaké zařízení. „Mou specialitou jsou světelné iluze. Není snadné konkurovat dnešním technickým trikům, ale zatím jsem pořád lepší.“

„Takže to, co děláte, nejsou triky?“

„Přesně tak. A tuším, jaká bude další otázka, a mohu odpovědět: ano, za to jsem dal duši.“

„Za lepší kouzla?“

„Ne tak docela.“ Kouzelník se jemně napřáhne dozadu, paprsek světla se vymršťí jako duhové chapadlo a přitáhne mu židli, na kterou si sedne. „Pracuji v institutu pokročilé optiky, navrhujeme vysoce miniaturizované optické obvody. Jenže to světlo nás nechtělo pořádně poslouchat.“ Zamyšleně zabubnoval dlouhými prsty po stole, což vyloudilo několik světelných záblesků a tónů jako z xylofonku. „Tak jsem si zahrál na Fausta. Moc nad světlem. Musím se pochlubit: překvapil jsem i pekelníka. Že by to čekal od básníka, malíře, ale ne od vědce. Jestli netoužím spíše po poznání.“

„To zní logicky.“

„Ano, ale já jsem měl poznání plné zuby. Studoval jsem fyziku celý život a myslím, že jsem dosáhl dobré úrovně, ale v praxi to je všechno šedá rutina, opakování pokusů do úmoru, postup ukrutně pomalý. Nechtěl jsem už věci zkoumat, chtěl jsem, aby mě poslouchaly. Říkal jsem si, že na to mám za ty roky práce právo. Démon nakonec souhlasil, že je to moje přání a moje věc.“

„A jak to dopadlo s vaším zaměstnáním?“

„Nic moc. Dokážu teď s laserem udělat, co chci, zalomit paprsek, udělat na něm uzel. . . Jenže je to magie. Nedá se vysvětlit, nejde automatizovat. Všechno funguje jen v mé přítomnosti. Užitečné v laboratoři, v praxi k ničemu. Institut dost ušetřil na vybavení: vyrobím světlo na požádání, s vlastnostmi, jaké si řeknete. Používají mě jako laboratorní přístroj. V manéži jsem aspoň člověk a má kouzla přinášejí někomu radost.“

„Mluvíte, jako by se vám to celkem líbilo.“

„Byla to příležitost přehodnotit své priority. Začít znovu. Hodně Čekajících je toho názoru, že teprve teď našli sami sebe. Není to tak špatné. . . tedy až na ten konec.“

„A nešlo by s tím koncem něco udělat?“ ozve se zcela nečekaně potenciální špion mezi vámi. „Zní to tak. . . jako špatný vtip. Konečně víte, co můžete vykonat, ale nakonec spadnete do pekel.“

„Napadá vás něco?“ upře na vás kouzelník zkoumavý pohled.